

Lægge for Skipperens ærbare Blik. Højbaadsmanden trykker ham paany højtidelig i Haanden og sætter sig med Anstand ved sin Ægtehalvdels Side.

Saa kjører de ind igjennem Byen.

Ligesom før stanser ogsaa Folk nu paa Fortovene, alt som de kommer frem, og ser efter dem. Men denne Gang tegner der sig ingen Uvished i de Godtfolks Ansigter. Smilet breder sig frodigt og ender i en hjertelig Latter.

Thi Højbaadsmandens Skjorteknap er ganske rigtig under Dagens Anstrængelser sprængt, og i Stedet for den sagtmødige Paraply favner han nu en mægtig holstensk Ost, stor som et Vognhjul. Paa

Forsædet ligger det kommende Aars Fedeverer op-taarnede, og i Madammens Kjole hviler — kjælen som en Skjødehund — Juleaftens festlige Spegeskinke, smukt indbunden i Papir og med frynsede Manchetter.

Paa Hjørnet af Elefantgaden staar allerede Kvartermænd Mørup og spejder efter dem. Inde fra Krokodillen ses Madam Fuss' friserede Hoved ud af Salsvinduet ved Siden af Bolteslagerens halvtafrede Sæbefjæs.

Og Madam Olufsen vinker ivrig til dem med sin Skjødehund, og Kvartermænd Mørup svinger med sin Stok — for nu begynder Festen dog først rigtig.

Gudedrikken.

Af Axel Steenbuch.

I Provinsbyen, hvor den unge Grosserer og hans Frue bode, hed de Byens rigeste Folk, og hun hed Byens flotteste Dame.

Der hvilede over deres grundmurede Hus med Kontoret i Stueetagen og Lejligheden paa første Sal, over deres Middagsselskaber, deres Køreture i egen Landauer, kort sagt alt, hvad der vedrørte dem, i Borgernes Øjne hele den Glans, som i en lille By følger med heldige Forretninger en gros i Korn og Tømmer. Men hertil kom for hendes personlige Vedkommende Glansen ved at være noget, som bragte Bud fra en Hovedstad, og noget smukt tilige, noget, som ikke blot var klædt i Silke, men ogsaa kunde tage sig ud i Silke.

Der var mange mandlige Øjne ude med Længsel efter den lille Figur, det svære, lyse Haar og de bløde Øjne under de tykke, lyse Øjenbryn, ude i Misundelse efter den slanke, unge Grosserer med de dansende Trin, det gode Humør og de lyse Benklæder.

Og det tog ikke af, fordi der kom Smaa i Huset, først en og saa en til; og det hjalp lige saa lidt, at hun og Manden syntes at blive ved med at se paa hinanden som to Nygifte, hvis Hvedebrøds-dage aldrig vilde faa Ende.

Det var en Vinteraften. Hun sad alene i et lille hyggeligt Værelse, sad i en lille, magelig Stol, med Fødderne mod et blødt Gulvtæppe, Lampens milde, dæmpede Skær ned over sig, og en hyggelig, varm Luft om sig. Hun var alene, ventede paa sin Mand, som hun vidste, havde travlt nede paa Kontoret.

Der lød ikke mere Larm op fra Gaden, end der plejer at lyde fra en Provinsbys Gade ved Tétid, af og til nogle dæmpede Trin; et Kvarters Tid efter et Par klaprende Træsko. Hele Aftenen var der kun kjørt en eneste Vogn forbi, men det havde da ogsaa lydt i Stilheden som en øredøvende Spektakel.

At Husjomfruen og Pigen kunde høres at være i Færd med at dække Aftensbordet inde i Spisestuen, gjorde ingen Forstyrrelse, men bidrog snarere til at gøre det hele endnu mere hyggeligt.

Børnene hørte man ikke noget til. De havde deres Lejlighed for sig, lidt langt borte fra de andre Værelser, og vare betroede til en Pige. Grossereren syntes, at Børn bragte Uhygge, saa længe de vare ganske smaa.

Og hun sad og lyttede og lyttede. Og saa kom han.

Hun truede skjælmsk med Fingeren, mens hun gik hen imod ham. «Skammer du dig ikke? saadan som jeg har længtes efter dig!»

Han drog hende ind til sig. «Forretninger, du!»

«Aah ja! Du Stakkell, som har maattet arbejde saa længe paa Kontoret!» Hun klappede ham paa Kinderne med sine smaa Hænder, stod paa Tærne og kyssede ham. «Er du træt?»

«Ja—ah! jeg er ikke saa lidt træt».

«Gik Kontoristerne ogsaa først nu?»

«Nej, de gik som sædvanlig Klokken fem». Der var noget i hans Tone, som kunde tyde paa, at han ikke syntes om at blive spurgt ud; men hun mærkede det ikke.

«Saa har du siddet ganske alene dernede?» spurgte hun.

Han nikkede.

«Hvorfor kunde jeg saa ikke sidde nede hos Dig?»

«Du?» det gav et lille Sæt i ham, men strax efter begyndte han at le. «Saa var der ganske sikkert ikke bleven noget af Arbejdet».

«Tror du ikke, jeg kunde have siddet stille?»

«Jo—o! men — der var saamænd intet blevet gjort alligevel».

Hun vilde se ham ind i Øjnene men kunde ikke komme til. Han vilde ikke holde sig rolig,